

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D. v právní věci žalobkyně: **CRYTEX, s.r.o.**, IČO 26207672, se sídlem Plzeňská 1270/97, Praha 5, zast. Mgr. Barbarou Martinů, advokátkou, se sídlem Štěpánská 643/39, Praha 1, proti žalovanému: **Finanční úřad pro hlavní město Prahu**, se sídlem Štěpánská 619/28, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 9. 2025, č. j. 7473720/25/2040-11451-708583, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 2. 2026, č. j. 11 Af 22/2025-50,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 24. 9. 2025, č. j. 7473720/25/2040-11451-708583, podle § 159 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů, formálně částečně vyhověl námitce žalobkyně proti vyrozumění o přeplatku Finančního úřadu pro hlavní město Prahu, Územní pracoviště pro Prahu 5 (dále jen „správce daně“) ze dne 6. 10. 2021, č. j. 7834811/21/2005-52525-209128, doplněného písemnostmi ze dne 14. 9. 2023 a ze dne 5. 5. 2025, tak, že se nevyhovuje požadavku žalobkyně na vrácení přeplatku na dani z přidané hodnoty ve výši 8.715.715 Kč, namísto nesprávné zmínky o požadavku na vrácení přeplatku na dani z příjmů právnických osob učiněné ve vyrozumění správce daně. Žalobkyně totiž dne 2. 8. 2021 požádala správce daně o vyplacení nadměrných odpočtů na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2004, 2. až 4. čtvrtletí 2005 a za většinu zdaňovacích období v letech 2006 až 2008 v celkové výši 8.715.715 Kč s tím, že od této částky navrhla odečíst aktuální nedoplatek z doměřené daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2016, který ke dni 16. 6. 2021 činil 7.618 Kč.

[2] Uvedené rozhodnutí žalovaného bylo vydáno po zrušení jeho předchozího rozhodnutí o námitkách ze dne 8. 2. 2022, č. j. 894622/22/2000-11451-106358, k němuž došlo rozsudkem Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) ze dne 18. 6. 2025, č. j. 8 Af 8/2022-155, v návaznosti na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2024, č. j. 3 Afs 277/2023-52, jímž byl zrušen zamítavý rozsudek městského soudu ze dne 4. 10. 2023, č. j. 8 Af 8/2022-91, vydaný v řízení o žalobě proti prvnímu rozhodnutí o námitkách. Důvodem pro zrušení naposledy uvedeného rozhodnutí žalovaného byla skutečnost, že Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 26. 9. 2012, č. j. 2 Afs 42/2012-30, zrušil mimo jiné celkem deset platebních výměrů Finančního úřadu v Říčanech ze dne 12. 12. 2008, jimiž byly žalobkyni vyměřeny úroky z prodlení v souvislosti s úhradou daně z přidané hodnoty za zdaňovací období prosinec 2006 až květen 2007 a srpen, říjen a prosinec 2007, jakož i úrok z prodlení v souvislosti s úhradou daně z příjmů právnických osob za rok 2006. Doručení platebních výměrů na obě tyto daně za uvedená období fikcí totiž nebylo účinné, jelikož žalobkyně měla zmocněnce, jemuž nebyly platební výměry zaslány, a proto nemohla být v prodlení s placením těchto daní. Odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2012, č. j. 2 Afs 42/2012-30, tedy žalobkyně zpochybnila doručení platebních výměrů, na jejichž základě jí měly být stanoveny daňové povinnosti, které byly současně důvodem pro nepřiznání nárokováného daňového přeplatku. Bylo tedy na žalovaném, aby důvodné pochybnosti týkající se doručení platebních výměrů na daně z přidané hodnoty za příslušná zdaňovací období rozptýlil. To však neučinil, ačkoliv otázka jejich právní moci byla zásadní, jelikož bez ní by nemohly vyvolat právní účinky a muselo by se vycházet z údajů uvedených v daňových přiznáních.

[3] V dalším řízení o námitkách žalovaný doplnil do správního spisu sestavu zachycující výpis všech písemností, které došly Finančnímu úřadu v Říčanech dne 5. 9. 2005. Z ní vyplývá, že tohoto dne žalobkyně nepředala tomuto finančnímu orgánu plnou moc L. P. ani žádnou jinou písemnost. Žalovaný rovněž konkrétní argumentací zpochybnil pravost razítka Finančního úřadu v Říčanech obsaženého na předložené kopii plné moci udělené L. P. Těmito skutečnostmi byly podle žalovaného vyvráceny pochybnosti o tom, zda žalobkyni byly předmětné platební výměry řádně doručeny fikcí na její tehdejší adresu. Proto žalovaný i ve zmiňovaném druhém rozhodnutí o námitkách dospěl k závěru, že žalobkyni nelze vyplatit nadměrné odpočty na dani z přidané hodnoty za příslušná zdaňovací období.

[4] Také proti rozhodnutí žalovaného o námitkách ze dne 24. 9. 2025, č. j. 7473720/25/2040-11451-708583, byla podána žaloba, kterou městský soud zamítl jako nedůvodnou rozsudkem ze dne 9. 2. 2026, č. j. 11 Af 22/2025-50.

II. Obsah kasační stížnosti a dalších podání účastníků řízení

[5] Proti tomuto rozsudku městského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včasnou kasační stížnost z důvodů uvedených v ustanoveních § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). V ní namítla, že napadený rozsudek je postaven na závěru, podle něhož žalovaný rozptýlil pochybnosti o doručení plné moci pro L. P. s odkazem na sestavu došlých písemností Finančnímu úřadu v Říčanech pro den 5. 9. 2005, a na úvaze žalovaného o pravosti podacího razítka na kopii této plné moci. V žalobě však namítla, že sporné razítko se nachází také na plné moci udělené dne 1. 9. 2005 advokátce Mgr. Haně Kuncové, kterou správce daně

pokračování

eviduje. Městský soud se však s touto námitkou náležitě nevypořádal a pominul i další relevantní argumentaci svědčící o předložení plné moci udělené L. P. Napadený rozsudek je tak nepřezkoumatelný.

[6] Stěžovatelka dále namítla, že městský soud nesprávně posoudil právní otázku týkající se důkazního standardu a rozložení důkazního břemene ohledně předložení předmětné plné moci. Městský soud totiž dospěl k závěru, že důkazní břemeno leželo na ní a že jej neunesla, neboť v daňovém řízení nepředložila originál sporné plné moci. Dostačující však bylo doložení úředně ověřené kopie sporné plné moci s originální vidimační doložkou. Současně městský soud přisoudil rozhodující váhu interní sestavě o došlých písemnostech pro den 5. 9. 2005, která byla vytvořena až 11. 4. 2013, aniž by přesvědčivě vyložil její úplnost a vypovídající schopnost ve vztahu ke všem reálným způsobům podání, zejména osobně podaným mimo standardního doručování poštou. Tím došlo k nesprávnému právnímu posouzení otázky, zda žalovaný skutečně rozptýlil pochybnosti o předložení plné moci a o navazujícím doručení platebních výměrů.

[7] Nakonec stěžovatelka namítla neprovedení relevantních důkazů v daňovém i žalobním řízení za účelem objasnění okolností předložení předmětné plné moci udělené L. P. (svědek doručující plnou moc, osoby z podatelny, ověřovací kniha, kamerový systém). Nelze se přitom ztotožnit se závěrem žalovaného i městského soudu o nadbytečnosti těchto důkazních návrhů a o neujasněnosti, kdo měl tuto písemnost předat. V dané věci totiž bylo rozhodnuto na základě nepřímých důkazů a interní evidence, a proto bylo nutné dokazování k rozhodné skutkové otázce doplnit přiměřeným způsobem.

[8] Podle stěžovatelky tedy měly být platební výměry zaslány jejímu zmocněnci, nikoliv na její tehdejší adresu, v důsledku čehož byly fikcí doručeny neúčinně a nemohly nabýt právní moci. Stěžovatelka proto navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení, případně aby o žalobě rozhodl sám.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že městský soud se v napadeném rozsudku zabýval otázkou rozptýlení pochybností ohledně doručení platebních výměrů. Správně přitom vycházel z nepřímých důkazů, které ve svém souhrnu vyvrátily tvrzení stěžovatelky o tom, že dne 5. 9. 2005 předložila předmětnou plnou moc. Přítomnost skutečného otisku razítka na plné moci by bylo možné prokázat pouze z jejího originálu, který však stěžovatelka nepředložila. Plná moc udělená advokátce Mgr. Haně Kuncové neobsahuje otisk stejného razítka jako plná moc udělená L. P., jak se mylně domnívá stěžovatelka. Stěžovatelka měla učinit opatření, aby mohla v budoucnu prokázat její předložení správci daně, který naopak jako adresát písemnosti takovou možnost nemá, neboť není schopen prokázat negativní skutečnost, tj. že písemnost nebyla předložena. Za takové situace leželo důkazní břemeno na stěžovateli. Ta dále namítla neúplnost a omezenou vypovídající hodnotu rozporované sestavy až v kasační stížnosti. Návrh na provedení kamerového záznamu ze dne předložení plné moci a výsledku pracovnice finančního orgánu, která ji měla přebrat, stěžovatelka v daňovém řízení nenavrhovala a učinila tak až v žalobě. Ostatní důkazní návrhy žalovaný odmítl pro nadbytečnost v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu.

[10] Z těchto důvodů žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[11] Stěžovatelka v replice k vyjádření žalovaného zopakovala argumentaci obsaženou v kasační stížnosti a zdůraznila, že kvůli značnému časovému odstupu je pro ni nemožné předložit originál plné moci. Jádrem sporu není prokazování negativní skutečnosti, nýbrž zda bylo možné na základě interní evidence a dalších nepřímých důkazů dospět k bezpečnému závěru, že předmětná plná moc předložena nebyla. Žalovaný měl přesvědčivě obhájit věrohodnost, úplnost a vypovídající schopnost důkazů, o něž se opírá. Dále i kdyby byly důkazní návrhy učiněny až v žalobním řízení, neznamena to bez dalšího, že je bylo možné odmítnout, a to obzvláště za situace, kdy žalovaný i městský soud založili své závěry na nepřímých důkazech a dodatečně vypracované interní evidenci. Naopak bylo namísto důsledně zvažovat, zda výslech osob spojených s předložením plné moci nemohl přispět k objasnění skutkového stavu věci. Nakonec stěžovatelka odkázala na judikaturu Nejvyššího správního soudu o možnosti odmítnout důkazní návrhy s tím, že žádná z podmínek v ní vymezených nebyla naplněna.

III. Posouzení kasační stížnosti

[12] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Stěžovatelka podala kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[13] Podle písm. a) zmíněného ustanovení, *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.* Podle písm. b) téhož ustanovení, *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.* Podle písm. d) téhož ustanovení, *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.*

[14] Městský soud v napadeném rozsudku uvedl, že žalovaný do správního spisu založil sestavu ze dne 11. 4. 2013, která zachycuje výpis všech písemností došlých Finančnímu úřadu v Říčanech dne 5. 9. 2005. Z ní vyplývá, že stěžovatelka tohoto dne nepředala tomuto finančnímu orgánu plnou moc pro L. P. ani žádnou jinou písemnost. Dále žalovaný ve svém rozhodnutí zpochybnil pravost razítka Finančního úřadu v Říčanech obsaženého na předložené kopii této plné moci tím, že toto razítko bylo používáno pouze pro označování přiznání daně z příjmů, které doručovaly daňové subjekty osobně do kanceláří příslušných pracovníků každoročně v březnu a červnu. Žalovaný současně vyloučil možnost, že by toto razítko bylo použito v září. Plné moci, které nejsou podány současně s daňovým přiznáním, přebírají pracovníci registračního oddělení, kteří používají větší razítko se zabudovanou datumovkou obsahující jiný text. Pokud by tedy stěžovatelka osobně předala plnou moc,

pokračování

byla by opatřena právě razítkem podatelny, a nikoliv razítkem, které se nachází na předložené kopii plné moci. To má sice podle žalovaného stejný náklon jako razítko, jímž Finanční úřad v Říčanech dne 9. 3. 2005 orazítkoval daňové přiznání stěžovatelky za rok 2014. Zda se však jedná o skutečný otisk razítka, by však bylo možné prokázat pouze originálem plné moci opatřené otiskem razítka, který však stěžovatelka nepředložila, ačkoliv jí v tomto směru tížilo důkazní břemeno. Předložení sestavy písemností doručených Finančnímu úřadu v Říčanech dne 5. 9. 2005 a zpochybnění pravosti razítka, jímž byla opatřena kopie předmětné plné moci, představují podle závěru městského soudu nepřímé důkazy svědčící o jejím nepředání tomuto finančnímu orgánu, jimiž byly zároveň vyvráceny pochybnosti o doručení platebních výměrů na daně z přidané hodnoty za příslušná zdaňovací období. Ty přitom nebyly zrušeny rozsudkem ze dne 26. 9. 2012, č. j. 2 Afs 42/2012-30, a Nejvyšší správní soud se k nim ve skutečnosti závazně nevyjadřoval, když toliko zrušil platební výměry na úroky z prodlení. Jelikož na základě sestavy písemností doručených Finančnímu úřadu v Říčanech dne 5. 9. 2005 a dalších okolností žalovaný dostatečně prokázal nepředložení plné moci udělené L. P., nebylo podle městského soudu v tomto směru zapotřebí provádět další dokazování.

[15] Je tedy zcela zřejmé, jakými úvahami se městský soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal se stěžejními žalobními námitkami, a proto v odůvodnění napadeného rozsudku nelze spatřovat objektivní překážku znemožňující kasačnímu soudu jeho řádný přezkum (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2014, č. j. 3 As 60/2014-85, a ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52). Na tomto závěru nemůže nic změnit ani skutečnost, že se městský soud nevyjádřil ke všem žalobním argumentům, včetně zmínky o plné moci udělené dne 1. 9. 2005 advokátce Mgr. Haně Kuncové, jež měla obsahovat shodné razítko Finančního úřadu v Říčanech jako předmětná plná moc udělená dne 5. 9. 2005 L. P. Soudy totiž nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Podstatné je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí věnoval všem stěžejním námitkám účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013-33). Takto městský soud z uvedených důvodů postupoval, a proto jeho rozsudek obsahuje rozhodné důvody pro v něm učiněný závěr o nepředložení předmětné plné moci.

[16] Dále se Nejvyšší správní soud zabýval kasační námitkou o rozložení důkazního břemena ohledně předání předmětné plné moci finančnímu úřadu.

[17] Tuto právní otázku řešil Nejvyšší správní soud již ve zmiňovaném rozsudku 26. 9. 2012, č. j. 2 Afs 42/2012-30, ve kterém uvedl, že „*důkazní břemeno stran doručení předmětných plných mocí finančnímu úřadu, respektive jejich předání k poštovní přepravě, leželo na stěžovateli. Přestože daňový řád účinný v rozhodné době neobsahuje výslovnou úpravu odpovědnosti za doručení konkrétní písemnosti správci daně, lze k výše uvedenému závěru dospět na základě logického dovozování. Daňový subjekt má totiž jako podatel možnost učinit potřebná opatření, aby mohl v budoucnu prokázat doručení určité zásilky finančnímu úřadu, zatímco správce daně jako adresát není schopen prokázat negativní skutečnost, tedy to, že mu určitá zásilka nebyla doručena (v obecné rovině viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2006, č. j. 3 Azs 35/2006 - 104, publ. pod č. 951/2006 Sb. NSS). Přitom platí, že predejit*

budoucím pochybnostem ohledně doručení konkrétní listiny lze zejména v případě jejího osobního předání pracovníkům podatelny finančního úřadu, kteří na požádání opatří fotokopii předložené listiny razítkem stvrzujícím její doručení (§ 21 odst. 7 věta první daňového řádu). U doručení poštou lze snadno prokázat předání zásilky k poštovní přepravě, nikoliv však již její konkrétní obsah. ... Pro posouzení otázky, zda stěžovatel plnou moc pro L. P. správci daně řádně doručil, je rozhodující předložení její fotokopie opatřené razítkem správce daně. Předmětná listina není součástí spisu městského soudu; tato skutečnost však není překážkou posouzení věci zdejším soudem, protože svědek L. P. potvrdil, že nese jeho podpis, a Finanční úřad v Říčanech ve svém vyjádření nepopřel, že je na ní otištěno jím používané razítko. Předmětem sporu tak bylo pouze to, jaký význam má pro posouzení věci skutečnost, že nejde o razítko podatelny finančního úřadu, nýbrž jeho vyměřovacího oddělení. Nejvyšší správní soud se v této otázce plně ztotožňuje s názorem stěžovatele. Existence kopie plné moci opatřené otiskem úředního razítka, jež bylo správcem daně v rozhodné době prokazatelně používáno, byť nikoliv primárně k potvrzování přijetí podání daňových subjektů, lze považovat za dostatečný důkaz jejího doručení. Výše uvedená argumentace finančního úřadu, že v době údajného doručení plné moci bylo možné činit podání pouze na podatelnu a nikoliv přímo u pracovníků vyměřovacího oddělení, pročez by její řádné doručení mohlo být potvrzeno jen razítkem podatelny, v dané věci nemůže obstát. Stěžovateli nemuselo být nic známo o zvyklostech správce daně ohledně používání razítek a vycházel z toho, že otisk jakéhokoliv úředního razítka na kopii plné moci bude v případě pochybností dostatečně průkazný. Případné použití razítka pracovníky finančního úřadu v rozporu se zavedenou praxí nemůže jít k tíži stěžovatele. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že stěžovatel předložením kopie plné moci ze dne 5. 9. 2005, označené razítkem finančního úřadu, prokázal své zastoupení L. P. ... Doručení platebních výměrů na daň z přidané hodnoty a na daň z příjmu stěžovateli za výše uvedená zdaňovací období fikcí podle § 17 odst. 5 daňového řádu proto nebylo účinné; přitom ze spisu není zřejmé, že by vůbec byly stěžovateli předmětné platební výměry doručeny. Stěžovatel tím pádem nemohl být v prodlení s placením daní a platební výměry na úroky z prodlení proto neměly být vydány.“

[18] Nejvyšší správní soud tedy v rozsudku ze dne 26. 9. 2012, č. j. 2 Afs 42/2012-30, za tehdejší důkazní situace dospěl k jednoznačnému závěru o prokázání zastoupení stěžovatelky L. P. na základě plné moci ze dne 5. 9. 2005 a o z toho vyplývající neúčinnosti doručení platebních výměrů na daně z přidané hodnoty za příslušná zdaňovací období. Vycházel přitom z toho, že se stěžovatelce podařilo unést důkazní břemeno ohledně předložení plné moci udělené L. P. její kopií opatřenou otiskem úředního razítka Finančního úřadu v Říčanech, kterou bylo možné považovat za dostatečný důkaz předání předmětné plné moci. Na základě této skutečnosti vyslovil úsudek o neúčinnosti platebních výměrů na daně z přidané hodnoty za příslušná zdaňovací období. Proto se nelze ztotožnit se závěrem napadeného rozsudku, že se Nejvyšší správní soud v uvedeném judikátu závazně nevyjádřil k těmto rozhodnutím a toliko zrušil platební výměry na úroky z prodlení.

[19] Navíc Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 9. 2012, č. j. 2 Afs 42/2012-30, nepovažoval za rozhodné, že razítko uvedené na předmětné plné moci bylo použito v rozporu se zavedenou praxí, neboť tato skutečnost nemůže jít k tíži stěžovatelce, které nemusely být známy zvyklosti Finančního úřadu v Říčanech ohledně používání razítek a která vycházela z toho, že v případě pochybností bude dostatečně průkazný otisk jakéhokoliv úředního razítka na kopii plné moci. Za této situace nemůže obstát ani závěr městského soudu, podle něhož se žalovanému podařilo zpochybnit pravost razítka finančního orgánu na předložené kopii plné moci udělené L. P. tím, že tato písemnost nebyla

pokračování

opatřena správným razítkem podatelny Finančního úřadu v Říčanech, nýbrž razítkem používaným některými jeho pracovníky v jiných obdobích kalendářního roku, neboť se jedná o obsahově shodnou argumentaci, jež byla naposledy uvedeným soudním rozhodnutím označena za nesprávnou.

[20] Z těchto závěrů vyslovených v rozsudku ze dne 26. 9. 2012, č. j. 2 Afs 42/2012-30, je přitom nutné vycházet, neboť Nejvyšší správní soud v nyní posuzované věci nenachází žádný důvod se od nich odchýlit, a navíc odlišné posouzení stejné právní otázky za nezměněného skutkového stavu by bylo v rozporu s principem předvídatelnosti soudních rozhodnutí. Proto zbývá jen posoudit, zda je možné toliko na základě sestavy písemností doručených Finančnímu úřadu v Říčanech dne 5. 9. 2005, která představuje jedinou novou skutkovou okolnost oproti předchozímu judikátu kasačního soudu, učinit spolehlivý závěr o tom, že předmětná plná moc nebyla tomuto finančnímu orgánu předána, a tím byla vyvrácena pochybnost o doručení platebních výměrů na daně z přidané hodnoty za příslušná zdaňovací období.

[21] Touto otázkou se však již Nejvyšší správní soud v mezidobí rovněž zabýval a odpověděl na ni kladně v rozsudku ze dne 4. 6. 2015, č. j. 7 Afs 28/2015-69, v němž byla posuzována obdobná situace předání plné moci udělené L. P. dne 5. 9. 2005 Finančnímu úřadu v Říčanech odlišným daňovým subjektem, který má však s nynější stěžovatelkou společného jednatele i společníka. Podle tohoto rozhodnutí „*stěžovatelka nemá pravdu v tom, že finanční ředitelství nepodložilo žádným důkazem své zpochybnění pravosti razítka, kterým byla opatřena sporná plná moc ze dne 5. 9. 2005 pro L. P. Finanční ředitelství tak sice neučinilo přímými důkazy (to by ostatně za situace, kdy není k dispozici originál listiny, možné ani nebylo), nicméně předložilo dostačující důkazy nepřímé, a to sestavu písemností doručených správci daně dne 5. 9. 2005, podle níž tohoto dne správci daně od stěžovatelky (a ani od s ní spojených daňových subjektů) žádná pošta doručena nebyla. ... Aniž by bylo zpochybňováno uvedené ust. § 6 odst. 1 zákona o ověřování, je třeba vycházet z toho, že jestliže je jinými důkazy (byť nepřímými) relevantně zpochybněna pravost originálu, přenáší se tato pochybnost na vidimovanou listinu. Zatímco však předložením originálu by mohla být tato pochybnost odstraněna, vidimovaná listina již tuto schopnost nemá, neboť neobsahuje originální prvek, jehož pravost by mohla být podrobena například znaleckému zkoumání. Argumentace ust. § 7 odst. 2 zákona o ověřování, podle něhož se vidimovaná listina po provedení vidimace označí tak, aby text na ní nemohl být po provedené vidimaci doplňován, je tudíž nepřipadná, neboť není vyslovována pochybnost o tom, že vidimovaná listina v době vidimace neobsahovala razítko správce daně, ale že toto razítko nebylo pravé. Jestliže si tedy stěžovatelka neuchovala plnou moc opatřenou originálním razítkem správce daně, nebo ji městskému soudu nepředložila, nelze než uzavřít, že neunesla důkazní břemeno stran doručení plné moci ze dne 5. 9. 2005 pro L. P. správci daně. O tom, že toto důkazní břemeno leží na stěžovatelce, nemůže být sporu. Je vždy věcí daňového subjektu, jaká opatření učiní, aby mohl kdykoli v budoucnu prokázat doručení určité zásilky správci daně.*“

[22] Nejvyšší správní soud tak v tomto rozsudku dospěl k závěru, že na základě sestavy písemností doručených Finančnímu úřadu v Říčanech dne 5. 9. 2005 v kombinaci s nepředložením originálu sporné plné moci došlo ke zpochybnění jejího předání tomuto finančnímu orgánu a daňový subjekt neunesl důkazní břemeno ohledně této skutečnosti. Také v nyní posuzované věci je ve spisovém materiálu sestava zachycující výpis všech písemností, které došly dne 5. 9. 2005 Finančnímu úřadu v Říčanech, a stěžovatelka nepředložila originál předmětné plné moci z téhož dne udělené stejnému zmocněnci.

S ohledem na tento totožný skutkový stav je možné s odkazem na závěr vyslovený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2015, č. j. 7 Afs 28/2015-69, jenž ani tentokrát není třeba jakkoliv zpochybňovat či korigovat, také v nyní posuzované věci ve shodě s městským soudem konstatovat, že se stěžovatelce nepodařilo prokázat předání předmětné plné moci Finančnímu úřadu v Říčanech, v důsledku čehož jí byly platební výměry na daně z přidané hodnoty za příslušná zdaňovací období účinně doručeny fikcí na její tehdejší adresu.

[23] Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že zpochybňuje-li stěžovatelka vypovídací hodnotu interní sestavy doručených písemností, mohla tak učinit již v řízení před městským soudem, k čemuž však nedošlo. Proto Nejvyšší správní soud shledal tuto námitku jako nepřipustnou ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s.

[24] Nakonec Nejvyšší správní soud posoudil námitky týkající se důkazních návrhů stěžovatelky v řízení před žalovaným a městským soudem.

[25] Stěžovatelka však ve vztahu k těmto stížnostním námitkám pouze v reakci na závěr městského soudu o nadbytečnosti jejích důkazních návrhů a o nejasnosti osoby předávající předmětnou plnou moc bez bližší konkretizace uvedla, že pokud bylo rozhodnuto na základě nepřímých důkazů a interní evidence, bylo nutné dokazování k rozhodné skutečnosti přiměřeně doplnit. Nikterak však nepolemizovala s argumentací městského soudu, že v daňovém řízení ani v předchozím žalobním řízení nenavrhl ztotožnění pracovníků Finančního úřadu v Říčanech za účelem provedení jejich svědeckých výpovědí o způsobu předání plné moci ani provedení výsledku svědka, který ji tomuto finančnímu orgánu měl doručit. Rovněž tak konkrétně nebrojila proti úsudku městského soudu o nepotřebnosti výsledku jednatele stěžovatelky v postavení svědka s ohledem na dostatečné prokázání nepředání plné moci udělené dne 5. 9. 2005 L. P. na základě sestavy písemností doručených Finančnímu úřadu v Říčanech téhož dne. Zároveň městský soud poukázal na nejednoznačnost tvrzení stěžovatelky ohledně osoby, jež měla předat předmětnou plnou moc, jakož i na skutečnost, že důkazním návrhem na provedení výsledku pracovnice uvedeného finančního orgánu paní M. mělo být prokázáno doručení daňového přiznání za únor 2008, nikoliv okolnosti předání plné moci. Ani na tento závěr učiněný v napadeném rozsudku stěžovatelka nikterak nereagovala, ačkoliv předmětem řízení o kasační stížnosti nebyl opětovný přezkum správního rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek, nýbrž přezkum napadeného rozsudku, a proto kasační argumentace měla směřovat proti úvahám, na nichž městský soud svůj rozsudek založil, a zpochybnit správnost jím učiněných závěrů (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2004, č. j. 3 Azs 43/2003-48, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47). Jestliže tedy stěžovatelka takto ve vztahu ke kasační námitce o neprovedení relevantních důkazů v daňovém řízení nepostupovala, nemohl se jí Nejvyšší správní soud blíže zabývat a zkoumat, zda by některé důkazní návrhy byly způsobilé k unesení důkazního břemena stěžovatelky ohledně předložení předmětné plné moci finančnímu úřadu.

[26] V řízení před městským soudem pak stěžovatelka žádné důkazní návrhy neučinila a nevyjádřila ani nesouhlas s projednáním žaloby bez nařízení jednání ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. Za této situace městský soud nepochybil, když neprovedl žádné dokazování v návaznosti na svůj závěr o nadbytečnosti důkazních prostředků zmíněných až v žalobě, s nímž stěžovatelka v řízení o kasační stížnosti rovněž konkrétně nepolemizuje.

pokračování

[27] I přes uvedené nedostatky odůvodnění napadeného rozsudku je tedy po posouzení všech kasačních námitek možné konstatovat, že rozsudek městského soudu je přezkoumatelný i zákonný a že daňové ani žalobní řízení nebylo zatíženo vadou, která by měla vliv na zákonnost v nich vydaných rozhodnutí. Proto nebyly naplněny důvody kasační stížnosti uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

IV. Závěr a náklady řízení

[28] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl. Současně podle § 60 odst. 1 věty první a § 120 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatelka v něm neměla úspěch a žalovanému v něm nevznikly žádné náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. září 2026

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu